

[Stats- og udenrigsministeren.]

os ved at fremsætte det forslag, som nu foreligger her til endelig vedtagelse.

Jeg kan ikke med min bedste vilje se, at man den ene uge kan foretage indgreb, der standser en konflikt, som efterhånden havde antaget karakter af en partiel generalstrejke, en konflikt, der berørte olie- og benzinområderne, for så i næste uge at lade en konflikt af en langt mere vidtrækkende karakter få sit frie forløb. Jeg skal ikke angribe dem indenfor mit parti, der har et andet synspunkt, jeg har kun grund til at respektere et principielt udgangspunkt, som de for deres vedkommende må anlægge, men jeg kan ikke godkende dette synspunkt, som jeg finder urigtigt ud fra det samlede hensyn, vi nu engang har at tage.

Jeg går ud fra, at man ude omkring i landet, ude omkring i hjemmene har fulgt den debat, som her er blevet ført, med intens interesse. Jeg ved, såvel som man i denne sal ved det, at det ikke blot er kommunister, der har stemt imod mæglingsforslaget ved den afstemning, der har fundet sted. Jeg ved, at der også er et betydeligt antal socialdemokratiske arbejdere, der har stemt imod, og jeg ved lige så vel som adskillige andre, at der er en stærk stemning omkring hele den situation, der foreligger, at stærke følelser er sat i bevægelse.

Jeg vil imidlertid fra denne talerstol sige til de socialdemokratiske arbejdere ude omkring i landet, at om de ikke vidste det før, så fik de vel en fornemmelse, da de hørte det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale, af, hvad situationen skal bruges til. Det var venligt af det ærede medlem at ofre så megen forståelse og medfølelse og de mange gode råd på det danske socialdemokrati. Men vi har ikke brug for det ærede medlems rådgivning, vi sætter ikke pris på den, vi ønsker den ikke. Og jeg er aldeles overbevist om, at den besindelsens dag, der snart vil melde sig, også vil lade dem, der i øjeblikket er stærkest grebet af den situation, de befinder sig i, forstå, at de mod deres eget ønske og mod deres egen vilje løber den risiko at blive taget til indtægt af kommunisterne, som aldrig har noget andet formål end uro og ballade. Den danske arbejderbevægelse kan ikke være tjent hermed, og det danske samfund kan ikke være tjent med at blive bragt ind i en situa-

tion, hvor vi simpelthen må se samfundets forskellige funktioner gå i stå. Og her nytter det ikke, at man fra kommunistisk side blot siger, at forhandlingerne kan tages op igen, for den højtærede økonomi- og arbejdsminister har jo ret i, at en genoptagelse af forhandlingerne må forudsætte en kamp til den bitre ende, hvor en af parterne giver op. Er det tænkeligt, at vi står i en situation, hvor de to store organisationer, de to stærke økonomiske faktorer, kan gøre hinanden skakmat i en konflikt, selvom den måske skulle komme til at løbe i 8 eller 10 eller 12 uger? Jeg ved ikke, om det er tænkeligt, jeg tror ikke, det er det, men jeg ved een ting: at der midt ind i dette billede også må komme det, der berører det samfundsmæssige, vort fælles ansvar for det lille land, som nu engang skal eksistere, og hvor vi skal eksistere, hver eneste én af os, og her ligger der et ansvar udover det øvrige, som vi må tage.

Disse bemærkninger retter sig i ringere grad til denne sal — det lægger jeg ikke skjul på — end de retter sig udover landet til dem, der gider høre og ønsker at høre et argument fra socialdemokratiets side. De retter sig til befolkningen i en opfordring til besindelse, i en opfordring til at vende sig imod de kommunistiske opviglere, der blot søger at udnytte enhver situation.

De retter sig til alle de af mine partifæller, der har ment at måtte tage det standpunkt at stemme imod mæglingsforslaget, og som i dag med en vis bitterhed ser os herinde ophøje dette mæglingsforslag til lov. Jeg retter disse ord som en opfordring til besindelse, til eftertanke, fordi jeg tror, at vi er bedst tjent med den løsning, som foreslås her i dag, og som nu om lidt ophøjes til lov. Jeg tror, at vi alle med vor ansvarsfølelse tjener både arbejdernes og landets interesser ved at gøre det.

Aksel Larsen: Jeg tror, at det med en tidligere diskussion i erindring, hvor vi kommunister stemte imod, og hvor det ærede medlem hr. Carl P. Jensen undlod at stemme, må være mig tilladt at sige, at jeg forventer, at det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, nu da han har haft tid til at over tænke det, ikke vil gå op og sige, at det jo bare er en tom demonstration at stemme imod, når man ved, at der er et flertal for,